

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΕΡΙ
ΤΩΝ ΚΡΥΦΩΝ
ΣΥΝΕΙΡΜΩΝ

ΑΘΗΝΑ 1979

Περὶ τῶν Κρυφῶν Συνειδημῶν - Ποιήματα

MARIAΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΜΑΡΙΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΡΥΦΩΝ
ΣΥΝΕΙΡΜΩΝ

Aθηνα 1979

Θὰ σου γράψω.
Τούλαχιστον τὸν πρῶτο καιρό
Θὰ σου γράψω.

Δέ θά κλάψουμε πιά, μητέρα,
σήμερα ἄνθισε ἡ μυγδαλιὰ
στὴν αὐλή μας,
σήμερα κόψαμε ἔνα κομμάτι ἄνοιξη
καὶ στολίσαμε τὰ βάζα,
σήμερα ἔνα πέταγμα χελιδονιοῦ
μας ξάρνιασε.

Κι αύτὰ ποὺ μὲ πίκραναν,
μὴ νομίσεις,
εἶναι τελείως δικά μου τώρα,
δέρμα πάνω στὸ δέρμα μου εἶναι,
μικρή ἀπαντοχὴ
στὴ διάρδρωση τῶν εἰρημῶν μου,
σταγόνες αἷμα καὶ ζωὴ
νὰ καθορίζουν τὸ στίγμα μου.

Στὴν τύχη σὲ ρώτησα
μὴ τυχὸν καὶ ξέρεις,
μήπως καὶ ἀκουσες πουθενά.

Αὐτὴ τὴ βαρυχειμωνιὰ
τὴ λὲς "Ανοιξη Ἐσύ, Θεέ μου,
αὐτὸ τὸ χιόνι
τὸ λὲς μυγδαλιὰ ποὺ ἀνθίσε,
αὐτὸ τὸ σάπιο φύλλο
ποὺ τὸ κόλλησε ὁ ἀέρας στὸ πτζάμι μας
τὸ λὲς χελιδόνι;
"Οχι, νὰ ξέρουμε δηλαδή.

Δὲν ἔχουμε τὴν παραμικρὴν ἀμφιβολίαν,
ἀλλαγῆς ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα.

"Ασχετα τώρα

ἄν προσπαθοῦμε νὰ ἀντιπαραβάλουμε
τὴν ἀσκοπη συναίνεσην τοῦ καιροῦ,
ἀσχετα ἂν
κάθε λίγο ἐξευρίσκουμε δικαιολογίες
καὶ ἐπικαλούμαστε συνειρμούς
καὶ Εεθάβουμε μνῆμες.

Βέρει καλὸς τὴν δουλειά της
ἡ ἀγρύπνια μας,
καμμιὰ ἀμβλυνση τῶν ἐντυπώσεων
δὲν πρόκειται ν' ἀποτολμήσει,
καμμιὰ συγκατάνευση
δὲ θ' ἀφήσει κρυφή.
Θὰ τὸ διαπιστώσεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ
οἱ ράγες τῶν τραίνων
ἔχουν πάρει στὰ χέρια τους
τὴν ἔξουσία
καὶ κατευθύνουν
χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ’ ὄψιν
τοὺς σταθμοὺς
καὶ τὰ σήματα
καὶ τὴν ὑπογραμμισμένη πορεία.
Δὲν ὡφελοῦν οἱ γραμμές μας στοὺς χάρτες,
καμμιὰ σημασία δὲν ᔁχουν
οἱ ἀπαγορευτικοὶ πίνακες
κι οἱ ἀριθμοὶ τῶν εἰσιτηρίων.
Ξένες ἐπιδράσεις καθορίζουν
τὸν τόπο ποὺ πηγαίνουμε,
Ξένη μνήμη περικλείει
τὸ χωριὸ πούχαμε γεννηθεῖ.
Δὲν ξέρουμε τί νὰ ποῦμε πιά.

"Ητανε, βλέπεις,
που χαράκωσες μὲ μιᾶς τὸν οὐρανὸν
κι ἔμεινε ἀπὸ τότε σημάδι
καὶ διακόπηκε ἡ συνέχεια
καὶ δὲν συναρμολογεῖται. Ξανά.

"Ε λοιπόν,
αὐτὸ τὸ τραγούδι που ἀκούγεται
χωρὶς νὰ τὸ λέει κανείς,
πρέπει νὰ βροῦμε
ἀπὸ ποῦ μέσα μας ξεκινᾶ,
πρέπει νὰ βροῦμε
ποῦ ἀπευθύνεται.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, φαίνεται,
εἴχαμε ἀφεθεῖ στὶς ὑποσημειώσεις μας
κι αὐτὸς θὰ πρέπει νάταν ὁ λόγος
που ὑποτιμήσαμε τὴ φλυαρία
τῆς ἀναπάντεχης ἀναστολῆς τοῦ καλοκαιριοῦ.

Πῶς ἄλλοιως
θὰ μπορούσαμε τώρα νὰ ἐξηγήσουμε
ἐκείνη τὴν υσταγμένη παραχώρηση,
ἐκείνη τὴν ἄνευ δρων συγκατάθεση,
ἐκεῖνο τὸ σιωπηλὸ συμβιβασμό.

Καὶ νὰ πεῖς πῶς
ἀγνοούσαμε τὶς προσπτικές!

Ἄφοῦ πρὸν λίγο εἴχαμε καταστήσει
τοὺς ἄλλους προσεκτικούς,
εἴχαμε ἐπισημάνει τὸ ἀδιέξοδο,
εἴχαμε ἀντιπαραβάλει.

Είναι ξένα σλα αύτά.
Και μὲ φοβίζουν.
Νὰ δεῖς πόσο πολὺ μὲ φοβίζουν!
Λὲς καὶ πρόκειται ὅπου νāναι
νὰ μὲ διαμελίσουν,
λὲς καὶ δὲν ἔχω
κανένα περιθώριο πιά.

Έκείνες τις ώρες
που γράφω γιὰ σένα,
που ἔνα ποτήρι ούρανὸς
ἀκουμπᾶ στὸ τραπέζι μου,
που μιὰ χούφτα χαμόγελα
διηδοῦν τὶς λέξεις μου
καὶ ὑπαινίσσονται...

Τὰ βιβλία σου
σὲ διαβάζουν.

Αὐτὸς ἦταν ὅλο τὸ ζήτημα.
Καὶ πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε, βέβαια
πόσο δυσανάλογη ἦταν ἡ ἀναμονή,
πόσο ἀσύμμετρα πολὺ μᾶς ἀπασχόλησε.

Ἐντάξει,
νὰ σὲ συγχωρήσουμε, Κύριε.
Καὶ τί βγαίνει μὲν αὐτό;

Στὰ μάτια σου
Ξεχάστηκε ἡ ζωή μου,
ἔγειρε τὸ κεφάλι
κι ἀποκοιμήθηκε.

Καταχωρεῖστε μας
στὰ περιθώριά σας,
στὶς ὑποσημειώσεις σας.
"Ομως σ' ἄλλη παράγραφο.

Μὴν ξεχνᾶς τὴν πόρτα ἀνοιχτήν,
φαίνονται τὰ δάκρυά μας
ἀπὸ τὸ δρόμο,
δποιος περνάει
σκύβει καὶ κυττᾶ.

Tί ίποδηλοῖ ἡ σκιά σου
ποὺ καρφώθηκε ἀμετάπειστη
στὸ πεζοδρόμιο,
ποὺ προσροφήθηκε στὴν καρέκλα,
ποὺ διαχύθηκε σὲ τούτη
τὴ σκληρὴ εἰκόνα
κι ἀπάλυνε τὸ καταχείμωνο,
κι ἀποτόλμησε ἐνα Ξαναζωντάνεμα
καλοκαιριάτικης μέρας,
μιὰ ίπόκρουση ἀδιάσπαστης θύμησης,
ἐνα συνειριμό.

Γιατί τόσο μεγάλο κενό στους στίχους μας;
Τί δὲν συνέβαινε ἐνδιάμεσα;

"Όχι πώς διαμαρτυρόμαστε, Θεέ μου.
Αλλὰ νά,
εἴπαμε...
μήπως καὶ θὰ μποροῦσε
νὰ γίνει ἀλλοιῶς.

Κάτι στιγμές, βρέ παιδί μου.

"Ετσι ἀπλᾶ
νὰ διαγράφεται τὸ σήμερα,
ἔτσι ἀπλᾶ
νὰ πληρυμμαρίζουμε χθές.

Μὰ τί λέσι τώρα,
δὲν ἀλλάζει τὸ νόημα μὲ μιὰ λέξη,
δὲν προστίθεται τίποτα,
δὲν ἀφαιρεῖται.

Δὲ θέλουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν πιά,
ἀποτολμήσαμε ἥδη,
μᾶς ἀναγνώρισαν.

Θὰ γυρίσουμε στὴν παλάμη σου μιὰ μέρα,
μητέρα,

γυμνοὶ ἀπὸ χρώματα καὶ λειβάδια,
γυμνοὶ ἀπὸ ἀπανεμιὲς κι ἀκροβασίες.

Ποῦ θάδρεις καρδιὰ ν' ἀπαγγιάσουμε τότε,
ποῦ θάδρεις ἀνάσα νὰ μᾶς κρατήσεις,
ποῦ θάδρεις.

Θάμαστε σάπιοι, σοῦ λέω,
τὸ διαισθάνομαι,
ἀποσκοπῶ στὴν ἐξάντληση τούτης τῆς προσμονῆς,
ἀποσκοπῶ στὴν ἀποθάρρυνση.

Πέρασες τόσα χρόνια δίχως ἐμᾶς,
κρεμοῦσες τὴν καρδιὰ στὴν ἀγρύπνια
κι ἀποτραβιόσουνα.

Τί ἥρθαμε νὰ κάνουμε τώρα,
σὲ τί ἀποβλέπουμε τώρα;

Μή μᾶς πιστεύεις, μητέρα, θὰ φύγουμε πάλι,
θ' ἀνοίξουμε τὴν πόρτα καὶ θὰ χαθοῦμε ξανὰ
μόλις κρεμάσουμε λίγο γέλιο στὰ μάτια σου.

Μή μᾶς πιστεύεις,
θὰ ξεχάσουμε πάλι τὸ κλάμα σου,

Θὰ φλυαρήσουμε πάλι κάτω ἀπ' τὴν προσφορά σου.
Κάνουμε θόρυβο,
κρεμάμε ἀφίσες στοὺς τοίχους,
σηκώνουμε πανώ κι ἀποτραβιόμαστε.
Δὲ σὲ προσεγγίσαμε ἀκόμα,
δὲ μᾶς ἄγγιξε τὸ αἷμα ποὺ στράγγισες
σταλιὰ σταλιὰ στὴν ποδιά σου.
Ήταν ἀπὸ τὰ χέρια σου,
ήταν ἀπὸ τὴν ἔννοια σου, δὲν καταλάβαμε,
λεπτομέρεια ήταν ἀνώφελη, ποὺ νὰ θυμόμαστε;

Μόνο ποὺ ἔπρεπε
νάχαμε μαζέψει ἔκεινο τὸ αἷμα,
δάχαμε γλυτώσει τώρα τὴν ἀποστράγγιση,
δάχαμε ἐπισημάνει τὴν προσδοκία.

Μὴν ὄχοις τοῦτες τὶς ἀνελέγτες ὑπεκφυγές,
ἀπελπίστηκες πιὰ, δὲν τὸ κατάλαβες;
Ἐμεῖς θάμαστε οἱ ἴδιοι πάντα,
ἀναιτίοι,
ἀναποφάσιστοι,
ἀναιμικοί,
παράλληλοι κύκλοι στὴν παντοτινή σου ἐρημιά.

Μήπως δὲν ἔπρεπε
νᾶναι ἔτσι τὰ πράγματα, Θεέ μου;
Μήπως θέλεις λίγο καιρὸ
νὰ τὰ ξανασκεφτεῖς;

“Οσο γι’ αὐτὸ τὸ «πάντα»
κρατεῖστε μιὰ μικρὴ ἐπιφύλαξη,
ὑπολογίστε τὰ ἐνδεχόμενα
καὶ τοὺς ἀνασχηματισμούς,
μὴν εἰσθε ἀπόλυτα σίγουροι.

Καλά, λοιπόν.

"Αλλη φορὰ θὰ ἐρμηνεύουμε
προσεκτικὰ τὶς παρενθέσεις,
ἄλλη φορὰ θ' ἀποφεύγουμε
ὅσο τὸ δυνατὸν
τὶς διφορούμενες λέξεις
καὶ τὶς υποθετικὲς προτάσεις.

"Αλλη φορά.

Τώρα

δ, τι ἔγινε, ἔγινε.

Μιὰ μέρα θὰ θυμόμαστε
καὶ δὲ θὰ μᾶς συγχωροῦμε
καὶ θὰ ἀποδοκιμάζουμε
καὶ θάχουμε ἀντιρρήσεις.

Εἶχε λοιπὸν πολλὴ χαρὰ
αὐτὴ ἡ ὑπεκφυγή,
αὐτὸ τὸ φόρτωμα τῶν ἀποσκευῶν,
αὐτὴ ἡ ἀναχώρηση.
Δὲν τόξερα.

Θάχα πιὸ γρήγορα ἀποτολμήσει.

Τούλάχιστον
ἡ δική Σου θυσία
εἶχε κάποιο σκοπό, Χριστέ μου,
τούλάχιστον Ἐσύ
δὲν ἔχεις ν' ἀναρωτιέσαι «γιατί».

Καὶ ποιὸς Σοῦ εἶπε, Θεέ μου,
ὅτι ἔμεῖς ζητήσαμε
νὰ στεγνώσεις τὸ κλάμμα μας;
Μέσα του θὰ μείνουμε
καὶ θὰ σαπίσουμε.

Πές τους ότι δὲν ξέρουν τί λένε,
πές τους ότι ἡμεῖς ἄλλο δρόμο τραβᾶμε
πέρα ἀπὸ τούτη τῇ νύχτᾳ,
πέρα ἀπὸ τὸ φιλί σου στὸ μέτωπο.

"Εχουμε σθήσει τὸ φῶς,
δὲ βλέπουμε νὰ σᾶς διαβάσουμε
τους στίχους μας.
Μὴν ἐπιμένετε.

Απὸ πολὺ βαθειά
αὐτὸ τὸ κλάμμα μας, Θεέ μου.
Δὲν ἀνακόπτεται.

Μ' ἔνα φτερὸ ἀμυγδαλιά,
μ' ἔνα φεγγάρι πίκρα,
μὲ μιὰ ἀρμαδιὰ σάπιο ούρανὸ
μὲ σκότωσες,
χωρὶς νὰ τὸ θές.

Δὲ φταιγαμε ἐμεῖς.

Θὰ μπορούσαμε βέβαια νὰ φταιμε,
τὰ πράγματα όλα ἔδειξαν ὅτι φταιμε.
Ομως δὲ φταιγαμε ἐμεῖς.

Αὐτὸ

ἀντίκειται στὴν ὑπόθεση,
ἀρνούμαστε νὰ τὸ συζητήσουμε λοιπόν,
δὲν ὑπάρχει λόγος
νὰ μᾶς ἀπασχολήσει,
μπορεῖ ἀπὸ μόνο του
ν' ἀποσιωπηθεῖ.

Διαγράψτε μας ἀπὸ τὰ μητρῶα σας,
δὲν ἔχουμε τὶς προϋποθέσεις,
δὲν συγκεντρώνουμε τὰ προσόντα,
ή παραμονή μας δὲν ἐνδείκνυται.

Στίχους θὰ γράψουμε κι αὔριο.
Ἄς ἀφήσουμε τὰ μολύβια μας τώρα,
ἄς ἀφήσουμε τὰ χαρτιά μας.

Νύχτωσε.

Δὲ μπορεῖ νὰ ἔχει ἄλλο ὄνομα
ὁ Θεός,
εἶναι ἀδύνατο, καταλαβαίνεις;

Η Ἀνοιξη θὰ εὐθύνεται
ποὺ ἀρνήθηκε νάρθει φέτος,
ποὺ δὲν μᾶς συμπεριέλαβε
στους φίλους της φέτος
καὶ μᾶς ξεπούλησε.

Αύτὸς ὁ δρόμος
ποὺ περπατᾶ μὲ θαρρετοὺς βηματισμοὺς
πάνω μας,
θὰ δεῖς,
θὰ ὑποστρέψει τὸ βλέμμα του
μόλις ἀντιληφθεῖ
τί γίνεται πίσω του,
τί καραδοκεῖ στὴ στροφή,
τί ταλαντεύεται.
Χρειάζεται μιὰ δικαιολογία
ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός,
μιὰ ἀσήμαντη δικαιολογία
νὰ νανουρίσει τὸν ὕπνο του,
νὰ δνοματίσει τὴν ἡχώ του,
ν' ἀνασύρει τὰ καινούρια πρωΐνα.
"Οσο κι ἀν δὲν συμφωνεῖς.

Ἐμεῖς ἀγαπήσαμε
τὰ Κυριακάτικα μεσημέρια
καὶ τοὺς ἥλιους
καὶ τοὺς δρόμους
ποὺ διαδλοῦσαν τὸ κλάμψα μας.
Δὲν ξέραμε
τί ἐκκολαπτόταν μέσα τους,
δὲν ξέραμε
τί ἐπρόκειτο νὰ προκύψει.

Μὴ διατυμπανίζεις πιὰ
πώς εἶσαι ἀδῶος, Κύριε,
γιατὶ τότε
ἔλα λοιπὸν ἐξήγησέ μας
ὅλα τοῦτα ποὺ κρατάμε στὰ χέρια,
ἔλα πεῖσε μας
πώς δὲν εἶναι δική Σου δουλειά.

Δεν ήτανε τούτη η παρέκβαση
για μας,
δεν ήτανε για μας η εύθυνη.
Διότι έμεις...
τι είμαστε έμεις;

Κλεῖσε τὸ παράθυρο, Θεέ μου,
κλεῖσε τὸ παράθυρο.

Νὰ μὴ βλέπουμε πιά.

Πόσο ἄδειοι περιφερόμαστε τώρα,
πόσο ἀνώφελοι στὰ πεζοδρόμια,
πόσο θρυμματισμένοι στὴ βροχή.

‘Ο Θεός...
Δὲν ἀσχολεῖται μ' αὐτὰ ὁ Θεός.

Κι εσύ
μιὰ σκισμένη κορδέλα στὸν ἄνεμο,
ἔνα βαθὺ ἔγχαυμα μοχθηροῦ ἥλιου
στὴν παλάμη μου.

Δὲν ἔκανε ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς τὰ περιθώρια.
"Αλλο ἀν ἐμεῖς τώρα τὸν διαψεύδουμε.

"Ἄσε μας νὰ κοιμηθοῦμε, Θεέ μου,
γιαμένα πᾶνε τὰ λόγια Σου,
ἐμεῖς ἥδη ἔχουμε ἀποφασίσει.

Δὲν εἴμαστε ἔτοιμοι γι' αὐτὴ τὴ χαρά,
γι' αὐτὸ τὴν ἀφήσαμε
κι ἔφυγε μέσα ἀπ' τὰ χέρια μας,
γι' αὐτὸ δὲν προλάβαμε
νὰ συνηθίσουμε στὴν ιδέα.

Γιατὶ καὶ τοῦτο γιὰ μᾶς,
πόσσο δυνατοὺς νόμισαν τοὺς ὄμους μᾶς,
πόση μέτρησαν τὴ δύναμή μᾶς;
Πῆτε τους
πὼς κάποιο λάθος ἔγινε,
πὼς δὲ θ' ἀντέξουμε πιά.

Ἐξαντλήθηκαν
οἱ ἥλιοι καὶ οἱ θάλασσες,
λιγόστεψε τὸ καλοκαίρι,
παρασύρθηκαν οἱ ἀκροβατισμοὶ
τοῦ γέλιου καὶ τῆς φωτιᾶς,
ἀπαλλοτριώθηκαν τὰ τραγούδια
τοῦ νεροῦ.

Παντοῦ θάνατος.

Δὲ μποροῦμε νὰ γράψουμε στίχους,
δὲν ἔχουμε μυαλὸ νὰ γράψουμε στίχους.

Σὲ στοιχειοθετοῦν
τοῦτοι οἱ ἀνέμελοι γλάροι,
φορτώνονται τ' ὄνομά σου
καὶ γράφουν κύκλους
στὸ πέλαγο.

Μᾶς παρέσυρε
ἔκεινο τὸ μονάχριθο σύννεφο
στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα.
Κι εἴπαμε
αὔριο θάχουμε βροχή,
αὔριο θάχουμε χειμῶνα.

Τί νομίζουν

ὅτι μᾶς ἔδωσαν, μητέρα,
καὶ μᾶς τὸ ὑπενθυμίζουν κάθε τόσο
καὶ ἐπανέρχονται
καὶ ἀπειλοῦν;

Μὴ μᾶς ἀγαπᾶτε.

Πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς ἀγαπᾶτε.

Δὲν μποροῦμε έμεις
ν' ἀκούσουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ἀπόψε.
Προσκοληθήκαμε στὴ Μεγάλη Παρασκευή,
ἀπομείναμε διπλωμένοι
στὰ πόδια τοῦ Ἐπιτάφιου,
ἀρνούμαστε τὴν Ἀνάσταση.

Τώρα ποὺ σώπασε ἡ φωνή σου,
τώρα ποὺ τὰ χαμόγελά σου
κρεμάστηκαν ἀκρωτηριασμένα
στὰ γερασμένα χειμωνιάτικα κλαριά,
τώρα ποὺ σκόρπισες τὴν ἔννοια σου
στὸ θυμωμένο δρίζοντα,
τὰ λιμάνια μου ὅλα
φορτώθηκαν τὰ καράβια
καὶ τοὺς φάρους τους
καὶ τὶς ἀπανεμιὲς

κι: ἔφυγαν.

Κάποιος
παιζει στὰ ζάρια τὸν ὑπνό μας,
κάποιος
πότε χάνει και πότε κερδίζει..

Ναι, είμαι καλά, φίλε μου.
Ναι, δὲν έχω κανένα πρόβλημα, φίλε μου.
'Λστεια πράγματα!

Λοιπόν, φαίνεται
δὲ θάχει σημασία
αὐτὴ ἡ προδιαγραφή,
αὐτὴ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ήλιου
ἢ διαλάθει τῆς προσοχῆς μας.
Καὶ ὅχι πώς τὸ ἐπιζητήσαμε, βέβαια,
καὶ ὅχι πώς δὲ θὰ θέλαμε
νὰ μὴν εἶχαν ἔρθει ἔτσι
τὰ πράγματα.
Απλῶς ἀρνούμαστε νὰ ὑπεισέλθουμε,
δὲν κρίνουμε σκόπιμη τὴν προσπάθεια,
ὑποβάλλουμε τὴν παραίτησή μας
ἐνυπόγραφα,
δεχόμαστε τὴν προκαθωρισμένη ήττα.

Σάπια ύποψία ούρανοῦ
ήσουνα,
ποὺ ἀφυδατώθηκε,
ποὺ προσμείχτηκε,
πού, δὲν ξέρω πῶς,
ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα
ζαλίστηκε...
κι ἔπεσε.

Μὲ ξάφνιασες, φίλε μου.
Τόση έννοια!

Δὲν ήταν γιὰ ἐδῶ ὁ προορισμός μας.
Κάποιο λάθος ἔγινε
κι ἀράξαμε σ' αὐτὸ τὸ νησί,
κάποια σύγχυση ἔγινε
καὶ βγήκαμε στὸ λιμάνι.

Ποῦ νὰ τὴ βροῦμε τώρα
αὐτὴ τὴ θύμηση.
Δὲν ξέρουμε ποῦ πῆγε.

Ἐπιτέλους,
αὐτὴ ἡ πτυχὴ τῆς ζωῆς μας
μᾶς ἀνήκει,
αὐτὴ ἡ πτυχὴ τῆς ζωῆς μας
μᾶς ἐξαϋλώνει,
μᾶς σφυρηλατεῖ,
μᾶς διακτινίζει στὸ θάνατο.

Δέ θάδελα νὰ νομίζεις
πὼς χωρὶς σκοπιμότητα
ἐπιχείρησα αὐτὴ τὴ διακομιδή.
Ὕπηρχε ἔτοιμος δρόμος
καὶ τὴν περίμενε,
ὑπῆρχε ἔτοιμος σταθμὸς
καὶ ἀνυπομονοῦσε.
Ἡταν ἀπὸ καιρὸν γνωστὸ
ὅτι αὐτὴ θὰ ἥταν
ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων,
μὴ κυττᾶς ποὺ προσπάθησα
νὰ ἀνακόψω.
Καὶ χωρὶς ἐμένα
τὴν ἴδια διαμαρτυρία
θὰ τοιχοκολλοῦσαν
οἱ ψίθυροι τῆς βροχῆς,
ἀπλῶς ἐγὼ
συντόμευσα αὐτὸν τὸ διάστημα,

ἀπλῶς ἐγὼ
ὑποκίνησα τὰ μάτια τῶν τραίνων
νὰ βουρχώσουν.
Κι ἀκόμα φρόντισα νάχω ἀδειάσει
τοὺς σταθμούς,
μὴ τύχει καὶ ὅλα τοῦτα
ὑποπέσουν στὴν ἀντίληψη
κάποιου
ποὺ ἀπόμεινε μέχρι ἀργά
γιὰ νὰ περιμένει,
ἢ κάποιου ἄλλου
ποὺ δὲν εἶχε πληροφορηθεῖ καλὰ
τὰ δρομολόγια
καὶ στάθηκε στὴν ἀποβάθρα
νομίζοντας πώς ἀκόμα
δὲν εἶχε ἔκτελεστεῖ τὸ τελευταῖο.

Τὸ φουστάνι ποὺ μοῦ ἔραψες, γιαγιά,
δὲ φτάνει νὰ μὲ φυλάξεις ἀπὸ τὸ κρύο.
Σὲ τούτη τὴν πόλη
δὲν εἶναι εὔκολο νὰ βρεῖς ὀπανέμια,
ὁ ἀέρας, ὅπου κι ἀν πᾶς,
Θὰ σὲ διαπεράσει,
Θὰ σὲ σαπίσει ἡ βροχὴ
ὅσο καλὰ κι ἀν κρυφτεῖς.
Τί νὰ σοῦ κάνει ἔνα φουστάνι,
στὴ μέση τοῦ χειμῶνα
πόσο ζεστὸ νὰ σοῦ κρατήσει τὸ κορμί.
Κι αὐτὸ τὸ χιόνι
διαρκῶς στρώνεται στοὺς ὕμους μου,
διαρκῶς κρυσταλλώνει τὶς ἔννοιες μου,
διαρκῶς μοῦ παγώνει τὶς προοπτικές.
Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα, γιαγιά.

Αύτὸς ὁ θάνατος
συνωμοτεῖ πίσω ἀπ' τὶς κουρτίνες,
βγάζει τὸ κεφάλι του
καὶ μὲ περιεργάζεται,
μετρᾶ τὶς νύχτες μου
καὶ κρατᾶ σημειώσεις.

Καὶ γιατὶ τάχα νὰ φταιμε ἐμεῖς;
Εἶναι ἀνεύθυνη τόση θάλασσα,
εἶναι ἔξ iσου ἀνεύθυνη τόση καλοκαιριά;
Λογικευτῆτε.

Ἐλάτε τώρα ποὺ μᾶς πιστέψατε!
Στίχους γράφουμε.

Προσευχήθηκαμε κάποτε γι' αὐτό.
Ἐ καὶ λοιπόν;
Ἄλλάζουμε τώρα τὰ λόγια
στὶς προσευχές μας.